

Kde bydlí vodní víly

Je sobota a pro Terezku už přijela maminka. Naposled se Terezka u babičky vyspí a ráno pojedje domů. Holčička je ale smutná a přemýšlí: Co bude s mojí vílou Bubulinkou?

Večer nalije maminka do vany poslední zbytek pěny a pustí na ni sprchu. Aby Terezku rozveselila, povídá jí:

„Jestli chceš, pojedeme příští týden s tatínkem na výlet.“

„A kam?“ zeptá se Terezka.

„Za zvířátky, do zoologické zahrady. Uvidíme slony, medvědy, tygry a žirafy ...“

Terezka si na něco vzpomene.

„Budou tam mít také opičky a papoušky?“ ptá se maminky.

„Určitě.“

Terezka se zaraduje, že konečně vyřídí pozdrav od červeného papouška.

„A bude tam i velryba?“ vyptává se dál. Té by také chtěla povědět o její sestřičce v oceánu.

„Ne, velrybu v žádné zoo nemají. Ta se do žádného akvária nevejde, protože je mnohem větší než slon,“ směje se maminka.

„Já vím. Taky umí vyfouknout veliký vodotrysk,“ říká Terezka.

„Správně,“ přikyvuje maminka a jen se diví, odkud její holčička velrybu zná.

Vana je mezitím plná bublinek. Terezka do nich rychle fouká a hledá svoji vílu. Chtěla by ji ukázat mamince, ale Bubulinka

nikde. Najednou zazvoní v pokoji telefon.

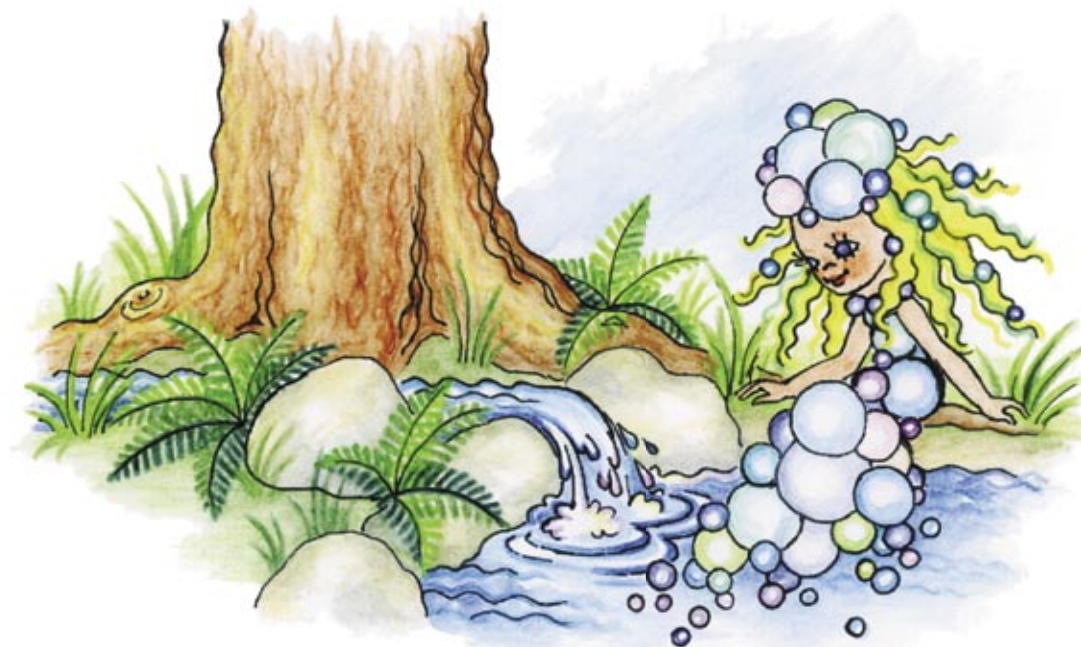
„Terezko, počkej chvílku, to je určitě tatínek,“ povídá maminka a odejde. Právě v té chvíli se z jedné bublinky vyhoupne malá víla s blondatými vlásky.

„Tady jsem!“ zavolá na Terezku a zatančí na hladině svůj vílí tanec. Pak se usadí na kohoutku a posmutní.

„Terezko, dneska jsem u tebe naposled. Už je to týden, co jsi mě probudila. Ty odjíždíš a moje lahvička je prázdná. Musím se vrátit domů.“

„Kam je pro tebe domů, Bubulinko?“ ptá se zvědavě Terezka.

„Mé domů je do lesní tůňky pod kořeny staré borovice. Je tam moc hezky.“

„Bubulinko, mohla bych se k tvé tůňce ještě podívat?“

„Dobře, Terezko. Ukážu ti, kde bydlím, pak se rozloučíme a bublinkový vlak tě odveze zpátky.“

Terezka tedy říká naposled kouzelnou větu:

*„Bublifárum bublifrak,
volám bublinkový vlak.
Nastartuj své bublinky,
ať jsme během vteřinky ... v lese u Bubulinky.“*

Bublinkový vlak jako vždy poslechne a doveze je do tichého lesního zákoutí, kde si ptáčky prozpěvují a potůček bublá. Poskakuje přes lesklé kameny a smáčí dlouhé listy kapradí. Pak se prodere mezi kořeny staré borovice, přepadne přes skalku a pod ní vytvoří malou tůňku. Právě v ní víla Bubulinka žije.

„Tady jsem doma, Terezko. Počkej, hned zavolám své sestřičky.“
Seskočí Terezce z ruky a zatleská. Voda v tůňce zapění, zašumí a na hladinu se vyhoupnou další bublinkové víly. Hned vítají mezi sebou Bubulinku a pro Terezku přinášejí sladké jahody z lesní paseky.
Pod keřem zadupe ježek a mlsně se olízne.
„Co to tady voní?“
Po kmenu seběhne zvědavá veverka a dívá se:
„Kdo se to tu směje?“

Za stromem vykoukne mladá srnka.

„Copak se tu slaví?“

A zvířátka z lesa přicházejí pozdravit Terezku. Laňka se od ní nechá pohladit, veverka jí předvede skok ze stromu na strom a ježek? Ten ji raději obejde velikým obloukem, aby se nepíchla o jeho bodliny.

Pak už se Bubulinka musí s Terezkou rozloučit.

„Terezko, měj se hezky. A nezapomeň na vodní svět.“

„Nashledanou, moje vílo. Víš, dárek od babičky byl ten nejhezčí dárek.“

Potom bleskovky zahalí Terezku a než by se ozvěna z lesa vrátila, je Terezka zpátky v koupelně. Maminka ještě telefonuje s tatínkem, a tak pro Terezku přichází zase babička.

„Babičko, jestlipak víš, kde bydlí vodní víly?“ zeptá se Terezka.

„Přece ve vodním království,“ usměje se babička a už ví, kterou pohádku dnes Terezce přečte.

Pohádka je moc pěkná, jsou v ní opravdu vodní víly i s vodní královnou, ale Bubulinka tam není. Ta si tančí se svými sestřičkami na hladině lesní tůňky.

Ráno nasedá Terezka s maminkou do vlaku. Zamávají babičce, vlak se rozjede a maminka se vyptává:

„Terezko, co se ti u babičky líbilo nejvíc?“

Terezka se zaraduje. Konečně může někomu povědět o Bubulince! A tak celou cestu vypráví mamince o vodní víle v modravých šatičkách, o bublinkovém vláčku, o černoušcích, o Julince i o tučňáku Lojzíkovi. Maminka poslouchá, poslouchá a usmívá se. A přitom si myslí:

Copak to babička mé holčičce všechno vyprávěla? Kdo to kdy slyšel, aby v lahvičce pěny spala víla a bublinkový vlak lítal vzduchem? Ale přitom je ráda, že se Terezce u babičky líbilo.

A Terezka? Ta na svou bublinkovou vílu nikdy nezapomene.

